

Grote Wortel

De afgelopen tijd stond mijn tijdlijn op facebook bol van berichten van ouders die hun geslaagde kinderen trots toonden aan de wereld. Het zijn de ouders die dat doen, niet de jeugd zelf, die zie je trouwens sowieso niet meer op facebook. Facebook is passé. Nee, het zijn mijn leeftijdsgenoten die het pochen niet kunnen laten. En geef ze eens ongelijk. Als ik zulke getalenteerde kinderen had, zou ik het ook doen. Iedereen zou mogen weten hoe leuk, knap en intelligent wezen het is. Geheel tegen mijn opvoeding in hoor. Want bij mij thuis vroeger ging dat heel anders.

Het was zomer en ik was tussen de middag van de lagere school naar huis gekomen om warm te eten: aardappels, vlees, jus, groente. Voordat ik weer de 3 km terugfietste naar school, vroeg ik aan mijn moeder of ik een wortel mee mocht. We hadden een mooie grote moestuin met boontjes, rabarber, sla, aardappels én wortels. Ik mocht zelf altijd een wortel uit de moestuin trekken. Zodoende trok ik ook nu aan een flink stuk loof en was zeer verrukt met het resultaat: een hele grote, dikke oranje wortel! Meteen zag ik voor me, hoe ik op het schoolplein er heerlijk aan zou knagen voor de ogen van mijn vriendinnetjes, misschien zouden ze wel een hapje meekrijgen. Ik ging er mee naar mijn moeder. "Kijk eens mama, wat voor grote wortel ik heb getrokken!!" riep ik opgetogen. En alsof ik meteen werd gestraft voor mijn grootmoedige gedachten zei ze: "Ach meissie, den is veul te groot. Doar stek ie de andere wichter de oog'n met uut." "Zeuk mar gauw een ander." Bedremmeld ging ik terug naar de moestuin en trok ik een andere wortel uit het zand: klein, krom en bleek. Niks aan. Onderweg naar school heb ik hem in de sloot gegooid.

Nou gaat de vergelijking misschien een béétje mank, die van een grote wortel trekken en het halen van een vwo diploma, maar mijn moeder had toch best wel een béétje kunnen pochen? "Kiek mien dochterlief!! Een echte kampioen worteltrekk'n" En dan met een foto erbij natuurlijk van mij met die wortel. Denk dat we nu daarmee zeker meer dan 100 likes hadden gekregen op facebook. Maar toen was er nog geen facebook en die generatie van mijn moeder houdt sowieso niet van pochen. Laatst toen ik als trotse dochter iets over háár wilde posten, was ze heel beslist: "Met foto? Geen denken aan. Doar zit geen mens op te wachten!" Ik heb netjes het berichtje gedeletet en vervolgens zat ik trots te zijn zonder dat de rest van de wereld het wist. Ach, facebook is zó passé!